

Sygn. akt III KK 446/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie D.C.,

skazanego z art. 127 § 2 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 2 lutego 2016 r., sygn. akt II W .../15

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu
w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 lutego 2016 r. (sygn. akt II W .../15) D. C. został uznany winnym wykroczenia z art. 127 § 2 k.w., za które wymierzono mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację w trybie art. 521 k.p.k. wniósł Prokurator Generalny, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, art. 127 § 1 k.w., polegające na orzeczeniu wobec skazanego D.C. kary 1 miesiąca ograniczenia wolności, to jest kary nieprzewidzianej za popełnienie wskazanego wykroczenia, gdyż ustawodawca za samowolne użycie cudzej rzeczy przewidział wyłącznie karę grzywny albo nagany.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna, choć nieprawidłowo wskazano art. 521 k.p.k. zamiast art. 110 § 1 k.p.w., jako podstawę jej wniesienia.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego ukaranemu w wyroku nakazowym Sądu Rejonowego w S. pojawił się błąd – znamiona wykroczenia określa paragraf pierwszy art. 127 k.w., zaś paragraf 2 tego przepisu reguluje tryb ścigania. Uznając, że błąd ten ma charakter oczywistej omyłki pisarskiej, należało przyjąć, że czyn został w istocie zakwalifikowany jako wykroczenie z art. 127 § 1 k.w. Za wykroczenie to ustawodawca przewidział wyłącznie karę grzywny lub nagany. Tymczasem wobec obwinionego orzeczono nieprzewidzianą w art. 127 § 1 k.w. karę ograniczenia wolności.

Oznacza to, że wyrok nakazowy zapadł z rażącym naruszeniem prawa materialnego, przez jego niezastosowanie w realiach sprawy (nieorzeczenie przewidzianej w przepisie kary).

Mając powyższe na uwadze należało orzec jak w sentencji. W ponownym postępowaniu Sąd Rejonowy w S. ukształtuje wymiar kary za przypisany D. C. czyn zgodnie z treścią art. 127 § 1 k.w. Niezależnie od tego powinno dojść do sprostowania omyłki pisarskiej w określeniu kwalifikacji prawnej czynu w wyroku tego Sądu z dnia 2 lutego 2016 r.

